

MARILAG ANGWAY

KROCENÍ SOPEK

TRHLINY V ZEMI SE ROZŠÍŘILY a vztekle vychrstly červenou, vřící tekutinu. Každou chvíli se chlístající láva mohla vyvalit ven v prudké erupci, před kterou by posádka neochránily ani magmatické skafandry. Museli sebou hodit.

Caliso vykřikla rozkazy, co nejhlasitěji to šlo, i když to bylo spíš ze zvyku. Její posádka instrukce dobře znala. Krocení sopek měli v krvi a byli s Caliso už tak dlouho, že dokázali extrahovat zemskou energii i se zavřenými očima vedeni dlouholetou praxí.

Vypadalo to, že Bulkang Mayon už potřetí za posledních osm let vybuchne a tak jako v minulosti na celé týdny pokryje přilehlé oblasti popelem a své bezprostřední okolí promění v pochmurnou, bezútešně šedivou pouštinu. Navzdory tomu se k Mayon stahovali lidé. Jedni byli posedlí jejím studiem, druzí cestu pojali jako pouť k rozlícenému bohu. Caliso si dokonce všimla nových osadníků v Legazpi jižně od hory. Jejich vesnice byla odsouzená k záhubě od chvíle, kdy se nad okolím vznesla oblaka dýmu a země se začala chvět.

Hora sama byla symbolem přírodní dokonalosti. Esteticky souměrný kužel sopky se tyčil k nebi uprostřed ostrova Luzon jako trvalá a vrtkavá hrozba vznášející se nad pustými oblastmi severních Filipín.

Posádku Amihanu však majestátnost Bulkang Mayon nijak zvlášť neuchvacovala. Byla to pro ně jen další činná sopka, která vypouštěla velké množství cenných sopečných plynů.

Kolem Calisiny přílby prosvištěl rozžhavený kámen a její hlava byla jen taktak ušetřena fatální srážky s kusem sopečné suti, který by jistě roztříštil její malambasové hledí. Skrčila se před dalším kamenem a odmítla si připustit, jak blízko měla k rozbité a spálené tváři. Ruce v ochranných rukavicích nespouštěla z madel zatažitelné kovové roury s nástavcem ve tvaru jehly, určené k odsávání plynu zpod měknoucího povrchu. Pospíchala, protože dobře věděla, že každou chvíli mohou smrtonosné plyny vyrazit na povrch a země pod jejíma nohama se zalije stříkající lávou, která seškváří posádku během okamžení.

„Kasim šel k zemi!“ vykřikl muž vedle ní. Caliso dala zavrčením najevo, že hlášení svého prvního důstojníka bere na vědomí. Ať se stará Dato. Ona si o Kasima starosti nedělala. Jen odváděly pozornost a to si právě teď nemohla dovolit.

„Drž to pořádně,“ přikázala. Země opět zaduněla a do vzduchu vystřelilo další rozžhavené kamení. Za sebou zaslechla jiné dva výkřiky, ale znovu potlačila neklid. Své posádce věřila.

Sací jehla pronikla pod povrch a Caliso zatlačila. Vnímala tlak v rouře, jako by proudil jejím tělem. Slyšela sání a cítila pomalé vibrace plynu stoupajícího rourou nahoru k její lodi. Rozvzteklá země pod jejíma nohama se zklidnila a jezírka lávy kolem chladla a ustupovala. Energie, která se před chvílí zuřivě snažila uniknout zpod povrchu, náhle zmizela a bobtnající výbuch hněvu Bulkang Mayon se změnil v nesmělý protest proti sevření skalním krunýřem.

Vysoko nad její hlavou se rozzářila světlice a hned za ní druhá. Znamení, že mají společnost. Dato signál postřehl také. Společně s Caliso otočili píсты na rouře, aby odpustili přebytečný plyn. Rozptýlil se do vzduchu jako pára stoupající z horké lázně. Caliso odjistila ocelové západky mezi jehlou a rourou. Pak dala znamení posádce a roura se začala zatahovat.

„Rychle, no tak,“ mumlala si Caliso pod vousy a nespouštěla oči z roury stoupající nahoru k lodi. Dato mezitím mávl na dva členy posádky, aby odnesli sací jehlu.

Když byla odsávací roura bezpečně zpátky na Amihanu, Caliso si s úlevou oddechla. To nejtěžší měli za sebou. Teď už jen zbývalo vrátit se na palubu, spočítat ztráty a co nejrychleji zmizet.

Vyšplhala na palubu své lodi.

Povrch, na kterém krotitelé sopek ještě před chvílí stáli, pomalu, ale jistě pohlcoval výron lávy. Skoro jako kdyby hora čekala a zaútočila až ve chvíli, kdy Caliso a její tým vyklidili prostor. Ale co byla líně tekoucí láva pro posádku se vzdušným korábem? Přestože Bulkang

Mayon už nevybuchne tak mocně, kapitánce Amihanu bylo jasné, že se jim nepodařilo odsát dost energie na to, aby se sopka zklidnila docela.

Caliso si sundala přilbu a hledí, ve kterých se tak vysoko nad kráterem sopky začala dusit, a její oči se okamžitě zalily slzami pod nápořem síry a dalších horčích sopečných výparů. Když jí Dato podal mosazné ochranné brýle, zamumlala poděkování, nasadila si je na oči a stáhla si přes nos plynový filtr. Když mohla konečně normálně dýchat, kývla na navigátora, který k ní přistoupil s nějakou cizí ženou v závěsu. Caliso se zamračila.

„Nestihli jsme odsát všechno,“ řekla dřív, než navigátor stihl otevřít ústa. „Co je s raněnými, Goggu?“

„Kasim je v pořádku,“ odpověděl navigátor. „Lehký otřes mozku, dostane se z toho. Ale přišli jsme o dvojčata. Neodhadla pevnost povrchu a probořila se do magmatu. Je mi to líto, Cali, ale Atia a Aši jsou mrtví.“

Zamračila se ještě víc. Ještě nikdy nepřišla o víc než pět lidí za rok, přičemž jen málokdy se jednalo přímo o ztráty na životech. Dvě úmrtí na jedné sopce znamenala, že její posádka usnula na vavřínech a začala se chovat nedbale. Nejspíš si mysleli, že Bulkang Mayon bude hračka. Evidentně šlo o smrtelný omyl.

„Dato,“ otočila se k prvnímu důstojníkovi, „pošli to, co z nich zbylo, zpět rodinám, aby je mohly řádně pohřbít. Jejich rodiče jsou naživu. Dohlédni, aby dostali trojnásobek toho, co by si dvojčata na téhle misi vydělala, a dva barely energie navrch.“

Dato si odkašlal. „Cali, to je energie jen na dva roky. Dvojčata si určitě zaslouží víc...“

„Víc toho postrádat nemůžeme, Atia a Aši to dobře věděli,“ Caliso pevně hleděla prvnímu důstojníkovi do očí a hledala v nich náznak protestu. Když žádný nenašla, pokrčila rameny. „Dva roky je víc než dost. Oba znali rizika a věděli, do čeho jdou. Nikdo z nás nebere tuhle práci na lehkou váhu. Odchod, Dato.“

Muž zachmuřeně přikývl, zasalutoval a odešel. Gogg si odkašlal.

Caliso neznámé návštěvnici zprvu nevěnovala pozornost, ale jakmile Dato zmizel, prohlédla si ji. Ona a navigátor tvořili zvláštní dvojici – Gogg byl mohutný, s pletí tmavou jako vyschlý kokos, zatímco žena byla útlejší, vyšší a světlejší než obyčejná sluncem osmahlá Filipínka. Černé vlasy měla pečlivě spletené na jedné straně hlavy do copu, který splýval za její zakryté rameno. Měla na sobě tradiční *baro't saya* – hedvábnou blůzu a zavínovací sukni, přes něž se táhl složitý hnědostříbrný vzor. Caliso a její lidé byli v důsledku zahrávání si se sopkami samá jizva a popálenina, zato ženina pokožka se skvěla bez poskvrnky.

Patřila do jiného světa. Rozhodně ne na tuhle loď.

„Co tady dělá Cebuánka?“ vyjela Caliso na Gogga. Ne že by je přímo nesnášela, ale s Cebuánci zpravidla přicházely potíže, ze všeho nejpravděpodobněji oplétačky s úřady. Krocení sopek bylo na jihu nezákonné a po setkání s ženou z chráněného města Cebu mohlo následovat setkání s vojenskou flotilou prahnoucí za-

bavit všechnu energii, kterou Amihan převáží. Pokrytci, do jednoho, pomyslela si Caliso.

„Nejsem Cebuánka,“ odpověděla žena pobaveně. Měla zastřený, hluboký hlas a navzdory nasazeným ochranným brýlím neuhnula pohledem. To Caliso poněkud znejistělo. „Jsem z Uprchlických vrchů.“

„To je stejné, jako byste byla Cebuánka.“ Uprchlické vrchy patřily k jižním oblastem a ležely na ostrově Bohol tři hodiny cesty od nové metropole. „Co děláte tak daleko na severu?“

„Přišla za námi pro pomoc, Cali,“ řekl Gogg. Caliso zvedla udiveně obočí a změřila si navigátora zvědavým pohledem. Zamnul si bradu, což znamenalo, že je nervózní. Bylo jasné, že to, co se chystá navrhnout, se jí líbit nebude. „Míjeli jsme nedalekou vesnici a...“

„To není náš problém,“ skočila mu do řeči Caliso, která si hned domyslela zbytek. Rázně vykročila ke své kajutě a ty dva nechala za zády. „Vyprovod' ji.“

„Prosím počkejte,“ ozvala se žena. „Přiletěla jsem na jediném záchranném balónu, který ve vesnici je. Lidé tam nemají žádné zásoby energie, vzducholoď se jim rozbila, nemají, jak se odtamtud dostat. Počkejte!“

Caliso nečekala. Dokonce by za sebou i práskla dveřmi, kdyby žena nevyrazila za ní a svou jemnou rukou je nezastavila. Caliso na ni vrhla vzteklý pohled:

„Poslyšte, dámo, já nejsem žádný dobroděj! Že je Mayon činná sopka, to každý ví. Že se ti lidé rozhodli osídlit tak nebezpečné místo, je jen a jen jejich hloupost. Záchranářské práce nejsou můj obor.“

Žena zavrtěla hlavou. „Tady přece nejde o žádné...“

„Že ne?“ Caliso přestala tlačit na dveře a žena málem upadla přes práh její kajuty. „Dokažte mi to. Chcete snad tvrdit, že nejste na mé lodi, abyste dojednala evakuaci těch lidí zpátky do Uprchlických vrchů?“

„Ano, to jsem, ale...“ Když kapitánka znovu sáhla po klice, žena se hryzla do rtu, sundala si z tváře ochranné brýle a zvučným hlasem prohlásila: „Ale můžu vám zaplatit. A to slušně. Dostanete, kolik si řeknete.“

To Caliso zaujalo.

„Pokračujte. Poslouchám.“

„Mixa,“ řekla žena. „Jmenuji se Mixa.“

Caliso to jméno něco říkalo. Zarazila se, znovu si ji prohlížela a napínala mozkové závity. Možná už jednou měla co do činění s někým toho jména, s nějakou jinou krotitelkou sopek nebo obchodnicí. Nebo snad s někým z vesnice na severu, kterou nedávno navštívila?

Jenže na žádné takové setkání si nevzpomínala. Caliso pozorně zkoumala ženinu vážnou tvář, oči, které před jejím pohledem neuhýbaly, a hladkou pleť. A pak si povšimla na jejím krku tetování, vykukujícího z bílé blůzy. Blůzy z drahého hedvábí ze západního světadílu. Kapitánka Amihanu si poklepala na krk.

„Ukažte mi to.“

Žena jménem Mixa jí vyhověla a odhalila celou kresbu – býka s rohy připravenými k útoku. *Kerabau*. Vodní buvol. Caliso ztuhla. Teď už věděla, odkud jí to jméno bylo povědomé a proč na ni Mixa působila jako někdo, koho jen hýčkali a nepouštěli do kontaktu se

skutečným světem. Vytetovaný národní symbol ji řadil k příslušníkům královského rodu a jasně říkal, že jde o poslední a jedinou dceru vládce Nové Manily. Město Cebu by za ni zaplatilo ohromnou sumu a jednou tolik návdavkem za informace o tom, kde pobývá zbytek královské rodiny.

„To jste měla říct rovnou,“ Caliso přemohla údiv a usklíbala se. „Co pro vás můžu udělat, *prinseso*?“

★ ★ ★

Mixa se na podrobnostech chystané evakuace příliš nepodílela. Jakmile odsouhlasila její cenu – nehorázně vysokou jak na severní, tak i jižní poměry – a upřesnila detaily o situaci v Legazpi, ponechala plánování celé akce na Caliso a jejích důstojnících. Ač přítomna jejich diskuzi, novomanilská princezna mlčela a hleděla z oken poradní místnosti dolů na pevninu protkanou řekami, jezery a pohořími.

Caliso neměla princezně za zlé, že ji ten výhled tak přitahuje. Kromě horní otevřené paluby, na které bylo při cestování severními oblastmi nezbytné chránit si oči a nos, poskytovala právě poradní místnost s vypouklými okny z malambasa táhnoucími se po stěnách odshora dolů ten nejlepší výhled na Amihanu. Nebylo to nic pro lidi bojící se výšek ani pro ty, kterým nedělalo zrovna dobře stát na průhledné podlaze, ale na Amihanu jste byli na pobyt ve vzduchu zvyklí – nebo jste si na něj velice rychle zvyknout museli.